
Obsah knihy

Je jedno, jak se věci mají, důležité je, jak se řeknou	4
Povídka o rybáři	4
Svět chce být klamán.....	8
Pan Radek.....	11
Tyhle divný rozhovory	13
Í KÁ EN.....	13
Taxi.....	17
Nefungující klimatizace	21
Kolovrátek	25
Jinak nic není.....	27
Dvacet zbytečných minut	29
Klepat se má na polstrovaný dveře	49
Pravidla.....	49
Žádost	53
Ještě jiný svět by to chtělo	56
Velká tlustá paní.....	56
Přijelo další auto.....	59
Které pohodí do prázdna	62
Čtyři stěny	62
Chardonnay, ryba a manžel	64
Otec mi stříhá kalhoty	68
Spolknutý svět	70
41	76

Je jedno, jak se věci mají, důležité je, jak se řeknou

Povídka o rybáři

Tady budu mít pěkné místečko. Příjemně v chládku. I když nic nechytanu, aspoň si to užiju. Jak mi to řekla? Jen jdi, starej, aspoň si od sebe odpočinem. Copak já jsem starej? Jak mě může házet už do starýho železa a sebe koneckonců taky? Co se s námi stalo? Člověku je teprve přes padesát a jen pro to, že celej život vydržel s jednou ženskou a nehandrkoval se někde po světě, tak má být už odepsanej? Já vím, co by mě mohlo spasit. Nějaký ty milenky. Ne, že bych je někdy neměl, ale dneska chci prostě jen sedět sám se sebou u vody a chytat ryby. A to už je podle některých známka strejcovství? Být sám se sebou? Kde jinde to jde, než na rybách. Sedněte si někde v centru na lavičce a užívejte si tam celý den. To byste už ani nepůsobili strejcovsky, ale dementovsky. Tady je klídeček. Až tedy na jakousi cikánskou rodinku, co tu očumuje. Nejspíš tu bydlí a hlídaj si rajón. Jó, to znám takový ty lidi, co se nedostanou dál než před svý vlastní vrata. Takoví pak musej mít přehled o každém šrámu na těch jejich vratech. Snažím se nějak usmát, abych jim dal najevo, že přicházím v míru. Jeden z nich, malý klučina, na mě ukázal ukazováčkem a něco řekl, neslyšel jsem co. Ale pak všichni odešli pryč a já si tu v klidu mohl rozložit svoje rybářský křesílko a nechat na sebe konečně působit své já.

Máme mrtvolu. Někde pod Libeňským mostem. V řece. To vypadá na utonutí, ale prej by to mohla být i vraždička. Statistiky zavražděných batolat napišeš jindy. Máme mrtvolu. Vem foťák a hned vyraž. A zavolej odtamtud. Mrtvoly jsou furt vděčný, obzvlášť pokud plavou v řece a policajti nemůžou popřít, že by mohlo jít o vraždu.

Jó, strejcovsky asi působím hodně. Ale myslím, že to je tím, že se nijak nechlubím. Ať si každý myslí, že kromě práce, pár piv v hospodě, fotbalu v televizi a ryb nemám nic jiného. Co já jim budu vyprávět. Moje žena si taky zřejmě nemyslí nic jiného. Jakoby zapomněla, jaký to bylo dřív. Tenkrát ty mý tajemství objevovala a tápala po nich. Dnes se spokojí s tím, že žádný nemám a basta. A já ji to neberu. Jí už bude taky skoro padesát, ale pořád se mi líbí. Nelituju toho dne, kdy jsem si ji vybral. Je pravda, že přibrála hodně v pase a na zadku, ale její ženskost jí zůstala. Má dost pevnou ruku a to jí sluší. Ale někdy mám pocit, že rezignovala. Chvilí blbne s nějakýma dietama a chodí různě namalovaná a ne že to by byl důvod, proč se mně líbí, ale v tu dobu má takový zvláštní kukuč. I její pohyby jsou více

ženské. Jakoby si v tu chvíli uvědomila, že je ženská a ten pocit jí prostoupil. Ale pak se na všechno vykašle, říká mi starej a sama si připadá jako zrezivělé železo. To pak už nikam nejdeme. Copak se to hodí? V mém věku? A s tím jde na verandu, aby se tam opřela o zábradlí a tupě zírala do tmy a pak si šla beze slova lehnout. V takových chvílích si usmyslím, že druhý den půjdu na ryby, což se jí moc hodí do krámu, protože se chce utvrdit o svém přesvědčení, že oba patříme do starýho železa. Ale já tu nechytám jen ryby, já si tady pouštím svoji mysl do dálek, abych jí zase vrátil do svého těla. A to je ještě ta mírnější možnost. Kolikrát prut hodím do předsíně jedné z mých milenek, anebo si ho schovám někam do houští a chytnu si stopa a nechám se vysadit u některých z benzínek, kde si dám horkou kávu a pak se nechám odvézt do jiného města, kde brouzdám ulicemi a koukám po mladých holkách. A když se pak vrátím domů, kde je právě nálada starého železa, slyším, jak jsem starej, tak jsem blběj a co lezu na ryby, když stejně žádnou nechytanu. A to se ve mně probudí touha. Touha něco změnit a já ji položím na postel a začnu jí líbat a hladit a ona druhý den běží do obchodu, aby si na sebe koupila něco, co jí připomene, že je furt ženská a pak přijde maratón hubnutí a kosmetických salónů a to pak spolu chodíme na večírky a ona se koketně směje na všechny chlapy a sleduje, jestli žárlím.

Jedu s tebou. Mrtvolu chci vidět. Teď byla o ně nouze. O dobrý mrtvoly určitě.

No, horko je pekelný. A to mi taky pořád říká. V tom vedru jeď na ryby, chlastej u toho tvrdej, udělá se ti blbě, spadneš dolů a je s tebou amen. To ona nedokáže pochopit. Proč nepiju jako každej normální chlap pivo, ale vezmu si láhev vodky a opravdu se dokážu opít tak, jako bych byl celou noc na tahu. Nikdy jsem jí nedokázal vysvětlit, proč to dělám. Ale důvod je ten, že mě vodka nakopne a já se pak cejtím takovej živej a silnej a přitom jsem tu sám a v tichu, což se ve mně musí hrozně bít, protože v takovém stavu by člověk chtěl skály lámat nebo přinejmenším sedět v hospodě a vyřvávat na celý kolo nějaký moudra. Ale tady u vody se to ve mně bije a ten pocit je k nezaplacení.

Už je to kousek. Hele, tamhle jsou policajti. Tamhle na člunu. Už ho maj. Jen ho přidržují a poplavou s ním ke břehu. Tak je to jasný. Je mrtvej. To už si můžem rovnou psát. Policie nalezla tělo mrtvého muže zatím neznámé totožnosti. Příčina smrti nejasná. Kriminalisté nevyklučují cizí zavinění. Více ukáže pitva. Hele, podívej, tady máme svědky. Početná cikánská rodinka. Tak to je půjdem vyzpovídat.

„To von tu seděl už odvěčera. Já to viděl. Celej den tu seděl a chlatal. To von se asi vožral a spad do vody.“

Ale mohl bych to změnit. Říct jí, abychom se přestěhovali. Nebo někam jeli. Můžem každý čtvrtek u nás pořádat mejdan. Vymalovat barák na zeleno. Ona to v sobě má, ale bůhví proč to v sobě dusí. A pak si chodí na verandy trápit samu sebe a utvrzovat se, že holt starý čas jsou ty tam. Ale nejsou, to vím. Napiju se z láhve z vodky a otřepu se. Ještě nejsem opilej a každěj hlt pálí, ale až se budu vracet k večeru domů, bude mi to jedno. Ale tentokrát si nelehnu do postele a neusnu. Prostě se budu chovat jako chlap, co má trochu vypito a chce změnit svět. Jako za mladejch let. A zítra pojedeme na výlet. Vezmem si volno a sednem na první vlak, co pojede a až někam dojedem, dáme si někde smaženýho lososa a k tomu láhev vína a já ji pak koupím ty nejkrásnější šaty, co v tom městě budou mít a večer si zaplatíme nějakěj hotel, kde se budem milovat a k snídani si dáme mísu plnou ovoce. Já ji dám starýho. A na tu verandu může zapomenout. Přestěhuju se. Nesnesu už zaběhlý rituály.

Hele, podívej, tady máme svědky. Početná cikánská rodinka. Tak to je půjdem vyzpovídat.

„To von tu seděl už odvěčera. Přišel sem a támhle si sedl. Koukal na nás a divně se smál. Je to určitě von. Podívejte, už ho tahaj. Jo, ty kalhoty měl na sobě a i ta vesta sedí. No jo, von tu taky celej den nasával. To von se asi vožral a spad do vody. Nebo ho někdo zapích. Dneska je to.. no.. všhecko možný. Vono se tady motá dost divnech lidí.“

Dám si další lok. Je mi fajn. A když nebude chtít, prostě si půjdu svou cestou. Nejsem starej a klidně si můžu najít jinou. Já ji mám stejně hrozně rád, ale tu její rezignaci už nevydržím. Nevydržím její řeči o stárnutí. Kdybys byl normální chlap, vezmeš si dvě tři piva, ale ty né, ty si hraješ na mladýho. Jen počkej. Jednou tě klepne pepka.

Takže to máme vyfocený. Jedem zpátky, ať to máme první. Stejně je to hnus. Člověka to vždy ohromí. Jsi takhle blízko smrti. Hlavně ty mrtvolý vypadaj jak voskový figuríny. Ani se nechce věřit, že byly živý.

Ve Vltavě plavalo tělo staršího muže, může jít o vraždu.

Tělo asi padesátiletého muže objevila včera policie ve Vltavě poblíž Libeňského mostu. Příčinu smrti určí až pitva, ale podle našich informací mohlo jít o cizí zavinění. Mrtvolu se policistům nepodařilo identifikovat.

...to nám to ale šéfík zkrátil. A dost opepřil. On tam tu vraždu prostě musel nacpat. Ale co, stejně si na to zejtra nikdo nevzpomene...

Svět chce být klamán

„Svět chce být klamán,“ řekl Jakub a odhodil noviny na stůl. Bylo kolem osmé hodiny večer. Neděle. Jakubovi bylo asi kolem padesáti let. Bohužel přesný věk neznám. Jediné, co o Jakubovi víme, je jen to, co vidíme, když se mu teď podíváme do bytu. Má dva pokoje a jednu kuchyni. V ní právě popochází manželka. Zdá se, že je z něčeho nervózní a na Jakubovu větu, kterou řekl dost nahlas, nijak nereagovala. Vzhledem k tomu, že Jakub leží na gauči ve vedlejší místnosti a dveře jsou otevřené, jeho prohlášení musela slyšet. Věk manželky (soudím, že je to jeho žena nebo snad přítelkyně) odhaduji na čtyřicet let. Je pěkná, postavu má štíhlou a je na ní vidět, jak se udržuje. Upnuté kostkované kalhoty, bílá halenka, načechrané vlasy, nalakované nehty, kvalitní make-up, mladistvý vzhled. Jakub je na tom podstatně hůře. Stále má sice ve tváři něco chlapeckého, ale věk si zahrál s jeho váhou. Svě obtloustlé tělo navlíkl do nevzhledných vytahaných tepláků a našedlého tílka. Z nosu mu čouhají chlupy a celkovou vizáž stárnoucího chlapíka podtrhují mastné prořídle vlasy.

Žena stále chodí po kuchyni. Jakub (samozřejmě že nevím, jestli se tak jmenuje, ale jelikož jméno Jakub je biblické jméno, je to první jméno, které mě napadlo při pohledu na velký kříž, který visí nad Jakubem sedícím na gauči).

„Je jedno, jak se věci mají, důležité je, jak se řeknou. To je to jediné, o co jde. Nikdo nikdy nebude prahnout po pravdě. V dnešní době jde o to, jak věci vypadají. Nevíme nic. Jediné, co víme, jak se o věcech píše. Jak se o věcech mluví. Jak se nám věci předkládají. O nich samotných nevíme nic,“ protnul ticho Jakub. Znělo to jako přednáška, ale s manželkou to ani nehnulo. Nervózní popocházení nepřestávalo.

Takže k té první záležitosti: *Jakubova řeč*: Jakub má samozřejmě pravdu. Musím s ním souhlasit. Je mi sympatický. Ale proč to říkal s takovou grácií? Trochu to na sympatiích ubírá. Ale teď k té druhé věci: *Jeho žena*: Musím přiznat, že už mi to její přecházení přijde značně divné. Jakub ve vedlejším pokoji vede plamennou řeč, jeho žena mlčí, chodí a ani jednomu z nich nevádí chování toho druhého. Počkejte! Přestala chodit. Sedla si. Sáhla po cigaretách a jednu si zapálila. Trochu mě tím překvapila. Myslel jsem, že žena, která tak úzkostlivě dbá na svůj zevnějšek, nekouří. Trochu se zklidnila. Nadechla se.

„Proč to řešíš?“ V jejím hlase zněla výčitka.

„Proč řešíš takový věci? Já mám nervy nadranc,“ a tak to vidíte, nervózní popocházení má svůj důvod. Už jsem se lekl, že je v této rodině normální, že chlap rozumuje a žena si chodí po kuchyni značně podrážděně.

...“ A ty na mě chodíš s nesmysly. Proč proboha nezavoláš tomu Jirkovi?“

Jirkovi?! To je kdo? Dejme tomu, že oni (převážně tedy ta žena) mají nějaký problém a Jirka je buď původcem jejich potíží nebo by je z toho mohl nějak dostat.

„Četla si už vůbec dnešní noviny? To, co se tam píše, je až morbidní. Vždyť oni nám tu malují nějaký svět, co není. Víme my vůbec, co je to tady za svět?“ Jakub nám trochu zvýšil hlas, ale mě by spíše zajímalo (Jakube, tvůj názor je určitě pozoruhodný, ale trochu mě začínáš štvát), kdo je to Jirka a jak je do této rodiny zapleten. Možná je to jejich syn. Syn, co se nevyvedl. Co se dal na špatnou cestu. Drogy? Špatná společnost? Promiskuita? Nebo snad nevhodná budoucí snacha?

Manželka típla cigaretu a začala znovu pochodovat. To vypadá na pořádný problém. Znovu si sedá a znovu si zapaluje. Tak to je opravdu něco v nepořádku. Tak už proboha řekněte, kdo je ten Jirka. Její milenec? Ale proč by mu měl volat Jakub?

„Nevíme nic. Jen samá iluze, má drahá,“ dodal Jakub a vstal. Proboha, on vstal z toho gauče. Jestli to není za účelem dojití na záchod, mohlo by to znamenat něco zajímavého. Ne, jde na záchod. Žena kouří, ale k tomu popochází. Situace graduje. Jakub vychází ze záchodu a jde k ní do kuchyně. No konečně. Tak a teď řekni něco o Jirkovi, prosím.

„Leni, pojď se projít.“

Manželka se tedy jmenuje Lenka. OK. Ale Jakub to trochu přehnal. Projít se... Tak on se chce procházet. Jeho žena je viditelně zničená a on se chce procházet.

„Jdi. Jdi se projít,“ křikla na něj. Konečně se dozvíme, co se děje. On se přece nepůjde projít, začne to s ní řešit. Jakub jde do předsíně, kde se obléká. Pomalu a mlčky. Manželka se přihrne za ním. Nadechne se. Čekám, že to, co mu řekne, nebude vůbec hezké, ale ona jen zasyčí, mávne vztekle rukou a vrátí se do kuchyně. Jakub otevře dveře, vyjde ven a zavře. Žena ještě chvíli popochází, zapálí si další cigaretu, pak se vyčerpaně přesune do vedlejšího pokoje a lehne si na gauč. Je zcela odevzdaná. Unavená. Leží tam a bezmyšlenkovitě vezme do rukou noviny. Listuje nimi. Začte se do jednoho článku. Sakra, to už se jako nic nedozvíme? Ani nevidím na ten článek. Ona si tam prostě čte a nic nedělá. Já nevím nic. Proč to všechno bylo?

Já ani nevidím, co si tam proboha čte. Jakub se nevrací. Ona čte a čte. Tak to můžu zabalit.
Konec. Šmytec. Ona si čte, on se prochází a já se prostě nic nedozvím.

Pan Radek

Pan Radek udělal průzkum, čeho si občané nejvíce cení. Došel k pozoruhodným výsledkům. Čekal, že to budou nějaké ušlechtilé věci, jako je věrnost, láska, pravdomluvnost, ale překvapilo ho poznání, že největšího ocenění se dostalo klidu. A tak se pustil do dalšího průzkumu a sice, co si pod pojmem klid představují.

„Klid?“ Postarší obtloustlý muž měl trhavé pohyby a lehce těkavý pohled. „Klid, to jsou u mě ženský. Takový ty, co jsou normální, nic nechtěj a tak.“

Normální ženský se ujaly třetího místa. Na druhém bylo pivo a kamarádi a zlatou medaili dostala smrt.

„Klid?“ Uspěchaný mladý muž s notebookem v ruce a s lehce trhavými pohyby. „To tady snad ani není možný. Absolutní klid? To už je snad jen smrt.“

Pana Radka to dost překvapilo. Takže lidé si nejvíce cení smrti! Tedy nepřímo. Taková informace ho přiměla, aby se pustil do dalšího průzkumu. „Co je to smrt?“

„Smrt?“ Krásná slečna se polekala. „Ta je doufám daleko.“ Na prvním místě, zcela nepřekvapivě, bylo nic (lidé si nejvíce cení ničeho). Na druhém vyúčtování a na třetím bolest. Což je zajímavé, že smrt se spojuje zároveň s klidem a zároveň s bolestí. „Co je to nic?“

„Nic?“ Patnáctiletý kluk na chvíli vytáhl cigaretu z pusy. „Nic neexistuje. Prostě to nic není.“ To už dává smysl. Lidé si cení nejvíce toho, co není.

Pan Radek byl nezaměstnaný. Pobíral sociální dávky a žil v bytě po rodičích. Bylo mu padesát let. Jelikož nepracoval, čas si vyplňoval netradičním způsobem. Průzkumy byly jeho nejčastějším hobby. Na stěnách mu viselo nespočet grafů, které ženy jsou nejkrásnější a jakým činností se lidé po ránu nejvíce věnují. Když byl v tom krásném věku, kdy se dospívající trápí pro své lásky a nechávají se omračovat svými sny, co z nich jednou bude a přitom dělají všechno možné, aby z nich nebylo nic, pan Radek měl jasno. Pro lásku se trápit nehodlá, již tenkrát trpěl zanícením dělat průzkumy a došlo mu, že on není vhodným kandidátem chtěného muže. A kariéru si nikterak nevysníval, jelikož mu více jak polovina pracujících odpověděla, že je jejich zaměstnaní nebaví. Nicméně láska ho stejně potkala. Byla moc krásná na to, aby si ho vůbec všimla (vyšlo mu v grafu poté, co od mladých dam zjistil, které mladíky preferují). A nepotkala ho jen jednou. Podruhé (a to bylo lepší, protože tato žena byla vyzrálá a prý z mužů už znuděná a podle průzkumu tyto ženy, protřelé láskou, chtějí klidného bezpečného manžela) se osmělil a pozval ji na schůzku. Navzdory jeho

průzkumům odmítla. Na tuto událost si vzpomněl právě dnes, když se dozvěděl, že lidé si cení nejvíce toho, co není. Protože to nemusí být pravda. Možná ti lidé při průzkumu lžou. A tak se pan Radek rozhodl udělat průzkum, jak často lidi neříkají pravdu. A vyšlo mu, že skoro pořád.

Pan Radek si z vás dělal srandu. Chodí do práce. Má ženu. A dvě děti. Chtěl jen vědět, jestli ho budete mít rádi, i když bude tak trochu jiný. Podle průzkumu je chlap, který nemá ženu a nechodí do práce, dost podezřelý.